

τετυλιγμένην ἔχουσαν ἀνεδείκνυτο ἡ ὥραία ἐκείνη μορφή ὡς βασιλίσσα ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ κούρων τῆς. Μακρόθεν ἠτένιζεν ἤδη πρὸς τὸν λόφον.

Ἄρα γε ἡ γλυκεῖα ἔκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ ἡ ἐξαίφνης ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχυθεῖσα ἐρυθρότης ἀπέβλεπε μόνον τὴν φιλοφρόνως ἐκ τοῦ λόφου χαιρετῶσαν αὐτὴν μικρὰν ἀδελφὴν;

Ὅπισθεν αὐτῆς ἤρχετο τραχὺς ἀλιεύς, βαρέως φορτωμένος μὲ δίκτυα, κώπας καὶ ἀρπάγας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀσχημὴ καθίστατο ἐπισιθητοτέρα ὅταν ὠμίλει, ἔνεκα τῆς κακῆς συνηθείας, ἣν εἶχε τοῦ νὰ μὴν ἐξάγῃ ποτὲ ἐκ τοῦ στόματός του τὴν κκ-πνοσύριγγα.

— Ἡ κόκκινη κορδέλα πηγαίνει ὥραία μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, ἐψιθύρισε πρὸς τὴν νεάνίδα. Στοιχηματίζω ὅτι ἐκεῖνος ποῦ εἶναι αἰτία διὰ τὸ ἔνα, εἶναι καὶ διὰ τὸ ἄλλο.

— Πόσῳ εὐφύης εἶσθε, Μπάμπη-Ἰωσήφ! ἀπήντησεν ἡ κόρη, χωρὶς νὰ στραφῇ. Σεῖς γνωρίζετε πάντοτε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

— Σὺ τὸν διάβολο! Νομίζεις πῶς δὲν ἤκουσα ὅτι ὁ φίλος μας ἐκεῖ εἶπε χθὲς τὸ βράδυ, πῶς κόκκινη κορδέλα 'σὲ μαῦρα μαλλιά τοῦ ἀρέσει πάρα πολύ;

Ἡ Μαργγώτ δὲν ἀπήντησε. Παρατήρησεν ὅτι αἱ σύνδοί τῆς τὴν ἐπέβλεπον πλαγίως, ἀλλ' οὐδεμίαν δίδουσα προσοχήν, ἔριπτεν ἐναλλάξ τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ Βέρντ, οὔτινες, ἐγκαταλιπόντες τὰς θέσεις των, ἐπροχώρουν πρὸς προὔπαντες τῶν ἐρχομένων.

— Καλησπέρα Μαργγώτ! Καλησπέρα Μπάμπη-Ἰωσήφ! Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ψάρεμα;

Ἡ Μαργγώτ ἔνευσε φιλοφρόνως πρὸς τὸν νέον Γερμανόν, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λέξιν. Ὁ Μπάμπη-Ἰωσήφ ὅμως ἀπήντησε μετὰ τινος πικρίας:

— Καλὸ πιάσιμο, ἀλλὰ πολλὴ δουλειά! ὁ καθένας δὲν ἔχει τὴν τύχην, ἐνῷ αὐτὸς κάθεται ἀξένοιαστα 'ς τὸ σπῆτι, νὰ τοῦ πᾶνε τὰ εὐμορφώτερα ψάρια 'ς τὴν φωλιὰ του.

Ἡ Μαργγώτ ἠρυθρίασεν ἐκ θυμοῦ καὶ δυσαρρεσκείας. Ὁ Βέρντ ὅμως ἐγέλασε καὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς:

— Ἐχετε ὀρεξί σήμερον Μπάμπη-Ἰωσήφ! αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολύ. — Μοὶ ἐπιτρέπεις Μαργγώτ;

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς τὸ κἀνίστρον συμπεριεπάτει, χαιριεντιζόμενος καὶ μειδιῶν εἰς ἐκάστην λέξιν τῆς ὥραίας κόρης καὶ οὐδεμίαν δίδων προσοχήν εἰς τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τὰ ἄγρια βλέμματα τοῦ Μπάμπη-Ἰωσήφ καὶ τῶν συντρόφων του. Καὶ ἡ Μαργγώτ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τοῦ συνοδοῦ τῆς, μὴ θέλουσα νὰ ἐνοχληθῇ εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς γλυκεῖαν συνδιάλεξιν.

* *

Πρὸς τῇ ἐστίᾳ τῆς μικρᾶς καλύβης τοῦ ἀλιέως ἀνεπαύετο συμμαζεμένη ἡ γριὰ μάμμη, ἔχουσα πρὸ αὐτῇ τὴν μι-

κρὰν Φραγκίσκην ἀποκοιμηθεῖσαν ἤδη. Ἐπὶ θρονίου ἐν σκιερᾷ γωνίᾳ ἐκάθηντο ὁ Βέρντ καὶ ἡ Μαργγώτ. Ὁ ξανθὸς Γερμανός, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν τρυφερὰν καὶ θερμὴν χεῖρα τῆς ὥραίας μελαγχροίνης, κατεκάλυπτεν ἐκείνην δι' ἐρωτήσεων. Οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τῆς ὀρφανῆς Ἑλληνίδος ἐσπινθήριζον ἐν τῷ σκόφῳ, θερμαίνοντες τὴν ψυχρὰν μορφήν τοῦ κατόικου τοῦ Βορρᾶ. Ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλεγέ τις εἰς τὸν Βέρντ ὅτι ὑπάρχει ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ κόρη ὠραιότερα τῆς Μαργγώτ, θὰ τὸν ὑπελάμβανε βεβαίως ὡς ἐν ἀναιτίῳ συγχάσει φρενῶν εὐρισκόμενον. Διότι πρὸ ὀλίγου δὲν τῷ διηγήθη αὐτὴ ἡ Μαργγώτ ὅτι κατ' ὅλην τὴν ἀπουσίαν τῆς οὐδένα ἄλλον ἀνεπόλει πλὴν αὐτοῦ; Οὐδενὸς ἄλλου τὴν γειτονίαν ἐπεθύμει πλὴν τὴν αὐτοῦ; Καὶ ὡς διέκρινεν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ λόφου ἡ καρδιά τῆς ἤρξατο νὰ πάλλῃ σφοδρότερον; Καὶ δὲν ὠμίλησεν αὐτὸς περὶ τῆς μητρὸς του, ἥτις τὸν ἀνέμενε ἐν τῇ μικρᾷ λευκῇ οἰκίᾳ ἐπὶ τοῦ ὠραιοῦ Ἀλβίου; Καὶ δὲν τῷ παρέστησεν ἡ Μαργγώτ πῶς θὰ παρητηρῇ ἐκ τοῦ παρθύρου τῆς μητρικῆς οἰκίας τὸ πλοιαρίον των, ὅταν θὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ὄχθην καὶ πῶς ἐνόσῃ δὲν γείνη μήτηρ θὰ τὸν συνοδεύῃ πάντοτε εἰς τὴν ἐργασίαν του;

Καὶ ἐνῷ ἔλεγον ταῦτα ὑπεσχέθησαν ἀμοιβαίως αἰώνιον ἔρωτα καὶ ἔδωκαν τὸν πρῶτον ἀρραβῶνα. Καὶ τίς, λοιπόν, ἠδύνετο νὰ ἦναι εὐτυχέστερος αὐτοῦ!

Ἄλλ' αἶφνης ἡ θύρα ἠνοιχθὴ βιαίως καὶ ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου αὐτῆς ὁ Μπάμπη-Ἰωσήφ, σκυθρωπὸς καὶ ἀπηλητικός. Ἠρξάτο ὑβρίζων καὶ ἀπειλῶν τὴν Μαργγώτ. Ὁ Βέρντ ὠρθώθη καὶ θεῖς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐκείνου,

— Μάζωξε τὴν γλώσσά σου, κύρ Ἰωσήφ, καὶ μὴ προσβάλλεις τὴν ἀρραβωνιστική μου!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἰωσήφ ἐστράφη ὡς θηρίον πληγέν.

— Ἀρραβωνιστική σου; λὲς νὰ 'πρωχώρησες τόσῳ πολὺ; θὰ τὸ ἰδοῦμεν. Ἀλλὰ μοῦ εἰν' ἀδιάφορον — ἔλα μόνον ἔξω!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐγκατέλειπον τὴν καλύβην, εἰς ἣν παρέμεινε ἡ Μαργγώτ ἀνήσυχος, καὶ ἠκολούθησαν τὴν παραλίαν.

Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἐκτὸς ἐκυτοῦ ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ δὲν ἠδύνετο ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν νὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἤρξατο ἐπιπλήτων τὸν ξένον διὰ τὴν παραβίαν τῆς φιλοξενίας, ἐπ' ἀχαριστίᾳ καὶ ἀποπειρᾷ διαφθορᾶς. Ὁ Βέρντ τῷ ἀπήντησε ψυχρῶς, καὶ ἐφ' ὅσῳ ἐθερμαίνετο ὁ Ἰωσήφ ἐπὶ τοσούτῳ ψυχρότερον τῷ ὠμίλει ἐκεῖνος. Ἐπρόσεχεν ὅμως, διότι ἐγκαταλείπουσα αὐτὸν ἡ Μαργγώτ, τῷ ἐσύστησε νὰ ἔχῃ τὰ μάστιγ του τέσσαρα.

Ἐφθάνον ἤδη ἐπὶ μέρους κρημνῶδους, πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ὅτε ὁ Ἰωσήφ ὠρμήσας ἐπὶ τοῦ Βέρντ «δὲν θὰ τὴν πάρῃς», τῷ λέγει καὶ προσπαθεῖ νὰ καταρρίψῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ βράχου. Ἀλλ' ὁ Βέρντ, ἰσχυρὸς καὶ νευρώδης ὢν, ἔστη ἀκίνητος, καὶ

ἀρπάσας τὸν ἀντίπαλόν του ἐκ τῆς ὀσφύος ἡμύνετο. Ἐπηκολούθησε λοιπὸν ἄγῶν πεισματώδης, ὁ Βρετανὸς προσεπάθει πάσαις δυνάμεσι νὰ ὠθήσῃ τὸν ἀντιζήλον εἰς τὸν κρημνόν, ἀλλ' οἱ ἀγῶνές του προσέκρουον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς μυῶνας τοῦ Γερμανοῦ θαλασσινοῦ. Αἶφνης ὅμως ὁ Βέρντ ἠσθάνθη δυνατόν πόνον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, παρατηρήσας δὲ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωσήφ, εἶδεν ἀπαστράπτειν ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκείνου αἰχμηρὸν ἐγγχειρίδιον· τότε, καταβαλὼν πάσας τὰς δυνάμεις του, ἐξεσφενδόνισε τὸν ἀντίπαλόν του ἐν τῷ κενῷ.

* *

Τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μας ἔφθασε καὶ — ὅχι τόσῳ τραγικόν, ὅσῳ δυνατόι τις νὰ ἀναμνήνῃ τοῦτο.

Ὁ Μπάμπη-Ἰωσήφ τὴν ἐγλύτωσε μὲ μίαν ψυχρολουσίαν καὶ μὲ ἀσήμαντα πλεuroτακίσματα. Ἰάθην ἐντελῶς ἐκ τοῦ αἰσθηματός του καὶ εὖρε κατὰλληλον σύντροφον ἐν νέῃ κόρῃ, ἥτις ἠγάπα αὐτὸν πρὸ καιροῦ καὶ μετὰ ζηλοτυπίας ἔβλεπε τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἡ Μαργγώτ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτόν. Ὅτε δὲ ἔμαθε παρὰ τῆς μάμμης ὅτι ὁ Βέρντ καὶ ἡ Μαργγώτ ἀναχωροῦντες ἐδώρησαν αὐτῷ τὸ ἀλιευτικὸν πλοιαρίον, ὅπερ ἦτο μέγας πλοῦτος δι' ἐν χωρίον ἀλιέων, ἐλησμόνησε τὸ πάθος του, καὶ τὸ μῦθος κατὰ τῶν δύο εὐτυχῶν ἐραστῶν μετεβλήθη εἰς εὐγνωμοσύνην.

Ἐὰν δέ ποτε, ἀγαπητέ μοι ἀνχνῶστα καὶ σὺ ὥραία μου ἀνχνῶστρια, μεταβῇς εἰς Βλανκενέζε καὶ ἰδῇς πρὸ τῆς μικρᾶς λευκῆς οἰκίας μὲ τὰ πράσινα παράθυρα τὴν ὥραϊαν γυναῖκα, τὴν κρατοῦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τὸ νοστιμούτσικο μικρὸν ξανθὸν ἀγοράκι, δύνασαι ἐλευθέρως νὰ τὴν χαιρετίσῃς ὡς κυρίαν Μαργγαρίταν Βέρντ. Ὅμιλεῖ ἐλευθέρως τὰ γερμανικὰ καὶ φέρει πάντοτε μετὰ προτιμῆσεως μὲτ' ἀκόκκινην ταινίαν ἐπὶ τῆς μελαίνης κόμης τῆς.

Ο ΙΒΑΝ ΙΒΑΝ ΔΙΕΦ

[Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ Ἰ. Π. Γεωργαντοπούλου].

Ἡμέρᾳ τινὶ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1864, ὑπὸ ὀρίζοντα νεφελοσκεπῇ, δι' οὗ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἐξέπεμπον ἐρυθράς τινας λάμπεις, μακρὰ σειρὰ δεσμοτῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδιῶν, βραδεῖ βήματι, διήρχοντο τὸ εὐρὸν πεδίον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος τοῦ Ὁβίου ἐκτείνεται μέχρι τοῦ κρασπέδου τῶν Σαϊάνας ἐν Σιβηρίᾳ, τῇ ἀπαισίᾳ ἐκείνῃ Σιβηρίᾳ, ἥτις τόσας ἐσπάραξε μητρικὰς καρδίας ὑπηρετοῦσα τὴν ἐκδίκεσιν τῶν Τσάρων, καὶ ἐν τοῖς στέρνοις αὐτοῖς περιλαβοῦσα τόσα θύματα, ὅσα δὲν ἔπεσαν εἰς πολλὰ πεδία μάχης.

Τὸν χειμῶνα, ἡ χώρα αὕτη παρίστανται φοικαλέας ἀχανεῖς ἐρήμους ὑπὸ πεπηγόντων ἑλῶν διεσπαρμέναις, ἐφ' ὧν ἡ χιὼν πίπτει ἀφθονὸς ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας, καὶ σιγὴ ἀπόλυτος πανταχοῦ ἐπικρατεῖ, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν κρωγμῶν τῶν κατὰ μυριάδας ἱπταμένων πτωματοθρόπτων ὀρνέων. Τὸ θέρος τὸ ἔδαφος εἶναι ξηρὸν, αὐ-

χημρόν, ὠχρόν, στεῖρον, σπανιώτατα κα-
χεκτικὸν θάμνον ἀπκντώντος ἡ λειχῆνος,
τοῦ μόνου ἔχοντος φυτείας ὕπερ παρατη-
ρεῖται κατὰ τὰ ἄξενα ἐκεῖνα πεδία. Ὁ
ὀδοιπὸρος βαδίζει μίλια ὀλόκληρα μάτην
ζητῶν νὰ εὕρῃ σταγόνα ὕδατος πρὸς ἀ-
ναψυχὴν τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ.

Πεζοὶ καὶ ἑφιπποὶ στρατιῶται τὸ πλεῖ-
στον κοζάκοι, τὸ πιστὸν τοῦτο σῶμα τῶν
Τσάρων, συνάδουν τοὺς δεσμώτας οἵτινες
ισχυοί, πελιδνοί, ἀνυποδῆτοι, κατὰβελι-
μένοι, προηγούντο κατὰ μῆκος τῆς θλι-
βερᾶς ἀτραποῦ.

Ἡ ῥωσικὴ ἀστυνομία εἶχεν ἀνακκλύψῃ
ἡ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψεν, ὀλίγας ἡμέ-
ρας πρὸ τῆς τρομερᾶς ταύτης ἐξόδου μίαν
ἐκ τῶν τόσων συνομοσίων, αἵτινες ἐτάρα-
ξαν τοὺς ὕπνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' καὶ ἐ-
πειδὴ ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια ἤρκει ὅπως ἐμ-
πέσει τις εἰς τοὺς γκαμπύς ὄνυχας αὐτῆς,
συνέλαβε λοιπὸν τότε ἀνευ σπουδαίας ἐνο-
χῆς καὶ δυστυχῆ τινι μικρὰ παιδίκα καὶ
γυναίκα.

Ὁ Μηδενισμὸς εἰσέτι δὲν εἶχε προβάλῃ
τὴν Μεδούσειον κεφαλὴν αὐτοῦ.

Οἱ στρατιῶται διὰ μαστίγων καὶ ἀ-
κοντίων ὀπλισμένοι παρώρων κεντῶν-
τες ἡ μαστίζοντες τοὺς βραδυτέρους καὶ
τοὺς ὅσοι ἐξηντλημένοι ἐκ τοῦ καμάρ-
του ἔμενον βήματα τινὰ ὀπίσω. Γυναῖκες
καὶ παιδία ἦσαν προσδεδεμένοι εἰς τὰ
ἐφίππια τῶν ἵππων συρόμενοι ἀνηλεῶς.

Ἡ ἐπὶ πολλὰς, ἡμέρας περκατεινομένη
αὕτη πορεὶα ἐπῆνεγκε τὸν θάνατον εἰς τοὺς
ἀσθενεστέρους τῶν ἀτυχῶν τούτων, τῶν
φαντασθέντων ἡμέρας ἐλευθερίας διὰ τὴν
πατρίδα των. Τινὲς ἐτελεύτησαν ὑπὸ δί-
ψης, ἕτεροι ἔπεσον μεταξὺ τῶν στεππῶν,
ἐξηντλημένοι ἐκ τῶν τυχλιπωριῶν ἐπιμό-
χθου πορείας καὶ ἀγωνιῶντες, τὰ δὲ πτώ-
ματα αὐτῶν ἔμειναν ἴσως ἐκεῖ, προσδο-
κῶντα μετὰ τοῦ χειμῶνος τὴν ἐπάνοδον
τῶν λύκων, ἵνα σπαράξωσι τὰς ὑπολειπο-
μένους αὐτῶν σάρκας.

Ἐν ὥρᾳ θέρους, ὅπως εὕρῃ τις εἰς τὰς
ἐρήμους ἐκεῖνας καὶ ἀκαλλιεργήτους πε-
διάδας πηγὴν τινι ὕδατος, δεῖν νὰ προβῇ
μέχρι τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ὀρέων Σαϊάνσκι.
Ἐκεῖ ῥεῖ ὁ Τόμ, μέγας ὁμόρρους τῷ Ὄ-
βει διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως Τόμσκου
πρὶν ἡ ἐκβάλλῃ εἰς μίαν τῶν μεγάλων ἀρ-
τηριῶν τῆς βορείας δεξαμενῆς. Ἐνταῦθα
τὸ ὕδωρ εἶναι ἀφθονόν, ἡ στέππη ἤττον
αὐχμηρὰ, ἡ θερμοκρασία ἀνεκτὴ.

Πρὸς τὴν νύκτα, ἡ συνοδία ἀφίκετο εἰς
τὴν μικρὰν κώμην Σαχδιέρο, τριάκοντα
περίπου βέρστια ἀπέχουσαν τῆς Τόμσκου.
Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἡ ὁδὸς ἀπτεται
τοῦ ροῦ τοῦ Τόμ. Ἡ πρώτη κίνησις, ἣν θὰ
ἐποίουν οἱ δεσμῶται θὰ ἦτο νὰ ριφθῶσιν
εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' οἱ φρου-
ροὶ ἀπηγόρευον αὐτοῖς τοῦτο καὶ ἔλαβον
ἐνοπλον σάσιν νὰ κωλύσωσιν αὐτοὺς ἂν
τυχὸν παρέδωκον τὴν διαταγὴν, καθότι,
τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ Τόμ ὄντος λίαν
ὀρμητικοῦ, ἡδύναντο τινες ἀπληπισμένοι
νὰ ἐπωφεληθῶσι τούτου καὶ νὰ τραπῶσιν

εἰς φυγὴν, ἀγόμενοι ὑπὸ τῆς ὀρμῆς αὐτοῦ,
δι' ὃ ἐλήφθησαν τ' αὐστηρότερα μέτρα
ἐπαγρυπνήσεως.

Ἀλλ' οἱ ἄθλιοι ἀπέθνησκον τῆς δίψης
καὶ διὰ σπαρχατικῶν κραυγῶν ἐζήτουν :

— Νερό! νερό!

— Καὶ μείζ διψοῦμε—ἀπεκρίνοντο οἱ
στρατιῶται. — ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε; μ'
αὐτὸ τὴν περνοῦμε.

Καὶ ἐδείκνυν τοὺς δεσμώτας τὰς πλώ-
σας αὐτῶν πλήρεις ῥακίου, ἐξ οὗ, πρὸς ἐμ-
πιγμῶν ἐρρόφων πρὸ τῶν ὁμμάτων των.

Τῆς νυκτὸς ἤδη προβάσκει, ἡ ὁμάς τῶν
δεσμῶτων περιεζώσθη διὰ διπλῆς ζώνης,
καὶ ἀπὸ δέκα δεθέντες διὰ σχοινοῦ προσ-
δεδεμένοι εἰς τὸν λακμὸν ἐκάστου, ὠδη-
γήθησαν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς κατὰσβεσιν
τῆς δίψης των.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα τῇ ἡοῇ, μετὰ τινων
ὠρῶν ἀνάπυσιν, ἡ συνοδία τῶν δεσμῶτων
καὶ τῶν κοζάκων στρατιωτῶν ἐπανέλαβε
τὴν πορεὶαν διὰ τὰ μεταλλεῖα τῆς Τόμ-
σκου, καταλείπουσα ὀπίσθεν εἰκοσὶν ἔτι νε-
κροὺς καὶ ἐτοιμοθανάτους, ἀτάφους, τῶν
φρουρῶν μὴ ἐχόντων καθήκοντα νεκροθα-
πτῶν.

Ὁ Ἰβάν Ἰβάνλιεφ, εἰς τῶν διακοσίων
δεσμῶτων, ἦν ὠρῆτος ζανθὸς εἰκοσιεξέτης
νεανίας, υἱὸς πλουσίας ιδιοκτητρίας τοῦ
Καλιθάν.

Νύκτα τινὰ κατῴρθωσε νὰ διαλάβῃ τὴν
ἐπαγρύπνησιν τῶν φρουρῶν καὶ νὰ ἐξέλθῃ
τῶν μεταλλεῶν.

Μόλις ἀνεκτῆσατο τὴν ἐλευθερίαν καὶ
ὡς ἀπελπισ ἤρξατο φεύγων ἐκ τῆς ἐπα-
ράτου ἐκεῖνης γῆς, ἥτις ἀναπαρίστατο
αὐτῷ οἶονε νεκροταφεῖον. ἀλλὰ μόλις παρ-
ήλθεν ὥρᾳ ἀπὸ τῆς ἀποδράσεως αὐτοῦ καὶ
ἀπὸ ρυτῆρος ἤλασεν κατόπιν τοῦ ὠκυπό-
δου ἵππων ἐπιβάντες οἱ κοζάκοι. Ἀφικό-
μενος ὅμως ὁ Ἰβάνλιεφ παρὰ τὸν ποταμὸν
Τόμ ἐρρίφθη περκαρῆμα ἐν αὐτῷ καὶ ἀ-
φῆθη ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Οἱ κο-
ζάκοι ἀπολέσαντες τὰ ἔχνη αὐτοῦ ἐπα-
νήλθον ἄπρακτοι, ὁ δὲ νεανίας ἡδυνήθη
νὰ ἐξκολουθήσῃ τὴν ὀδυνῆν πορεῖαν του
καὶ ἀφίκετο ἐν Καλιθάν σώος καὶ ἀβλα-
βῆς εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀννα, ἐβδομηκονταετίας,
ἔκρυπεν αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐν τινι
κρύπτῃ τῆς οἰκίας, ἐξακολουθοῦσα νὰ φεί-
νηται κατὰτεθλιμμένη καὶ ἀπελπισ ἐπὶ τῇ
ἀπωλείᾳ τοῦ μόνου προσφιλοῦς υἱοῦ, οὗ ἀ-
πεστερήθη ἐν τῇ οὐδῇ τοῦ τάφου. Ἀλλ' ἡ
ἀστυνομία, πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς φυ-
γῆς τοῦ Ἰβάν δὲν ἐβράδυνε νὰ μακτεύσῃ
τὸ κρησφύγετον τοῦ νεαροῦ ῥιζοσπάστου,
καὶ νύκτα τινὰ, ἐξ ἀπροόπτου, ἔκρουσε
τὴν θύραν τῆς γραίας χήρας.

Ἡ Ἀννα ἐνδραχρὺς καὶ ἀπελπισ ὑπεδέ-
χθη τὸν ἀστυνόμον ὑποκρινομένη ὅτι οὐδὲν
γινώσκει.

Ἐρευνηθείσης τῆς οἰκίας καθ' ὅλα τὰ
σημεῖα οὐδὲν ἔχνος εὐρέθη προδίδων τὴν
παρουσίαν τοῦ Ἰβάν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, σὺ Ἀν-
να, ἡξεύρεις ποῦ εἶναι κρυμμένος ὁ υἱός σου.

— Δὲν ἡξεύρω, ἡ ἀτυχὴς!... Ἀμποτε

νὰ τὸ ἡξεύρα, θὰ ἐπῆγαίνα τοῦλάχιστον
νὰ ἐβλεπα τὸ παιδί μου, τὴ μόνη ἐλπίδα
καὶ παρηγορία μου εἰς τὸν κόσμον τούτον!
Ἀχ Θεέ μου!

— Ψεύδσαι, Ἀννα Ἰβάνλιεφ.

— Δὲν ἡξεύρω, σὰς λέγω!

— Ψεύδσαι, ἐντονώτερον εἶπεν ὁ ἀλ-
λος. Λέγε μου ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου; ποῦ
τὸν ἔχεις κρύψῃ;

Ἡ γραία ἀπεκρίνατο δι' ἀνάρθρου στε-
ναγμοῦ.

— Καλὰ! ἐπανέλαβεν ὁ πιστὸς τοῦ
Τσάρου ὑπηρετῆς. Ἐχεις πέντε λεπτῶν
καιρὸν νὰ σκεφθῇς, ἂν σὲ συμφέρῃ καλλι-
τερα νὰ σιωπῇς ἢ νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

Ταῦτα λέγων ἐξήγαγε τὸ ὀρολόγιον.

Παρήλθον ἤδη τὰ πέντε λεπτά, ἀλλ' ἡ
γραία διετέλει ἀφωνος καὶ ἐν τῇ αὐτῇ στάσει.

— Λοιπὸν ἀπεφάσιστες ναὶ ἡ ὄχι νὰ ὁ-
μιλήσῃς;

— Ἐπικαλχυθῶν ὅ,τι εἶπα· δὲν ἡ-
ξεύρω τίποτε.

— Εἰμπορεῖς νὰ ὀρκισθῇς;

— Εἰς τὴν ἱερὰν κεφαλὴν τοῦ λευκοῦ
Τσάρου!

— Ἐτσι! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος τῆς
ἀστυνομίας. Καλὰ. Τὸ κρούε ἐδῶ! Τώρα
θὰ ἴδωμεν ἂν ὁμιλήσῃς!

Ἡ διὰ τοῦ κρούε τιμωρία δὲν εἶχεν ἀ-
κόμη κατὰργηθῇ ἐν Ῥωσίᾳ κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν ἐκεῖνην.

Τὸ κρούε συνίσταται ὑπὸ τινων δερμα-
τίνων μαστιγίων, ἐν τῇ ἀκρᾷ τῶν ὁποίων
προσαρμύζονται σιδηρὰ τινὰ συνεστραμ-
μένα κέντρα, αἵτινα εἰσερχόμενα ἐν τῇ σαρκὶ
συντελοῦσιν ὅπως ἀμέσως τὸ αἷμα ἐκπη-
δήσῃ, πλείστα δὲ ἀσθενῇ ὄντα μὴ δυνη-
θέντα ν' ἀντιστῶσι εἰς τὴν δι' αὐτοῦ τιμω-
ρίαν εὖρον τὸν θάνατον.

— Τὸ κρούε! ἐντρομος ἀνέκραξεν ἡ γραία.

— Ναί, ναί, τὸ κρούε! ἐωσοῦ ὁμιλήσῃς.

Στρατιώτης τις, ὅστις ἔφερε μεθ' ἐκτουτοῦ
τὸ φοικαλέον τοῦτο κρούε καὶ ποτε θα-
νάσιμον ὄργανόν, ἤλθε παρὰ τῇ Ἀννῇ
Ἰβάνλιεφ, ἥτις συνελήφθη, ἐρρίφθη ἐπὶ
τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔδαφος, ἐδέθη τὰς
χεῖρας ὀπίσθεν, ἀπεξεδύθη τοὺς ὤμους καὶ
εἰς τὸ ὕψος τοῦ τραχήλου ἡσθάνθη τὴν
παγερὰν αἰχμὴν ξίφους.

Ἐὰν μόλις ἡγείρε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ
ἐλαφρότερον μάλιστα πλήγμα τοῦ κρούε
θ' ἀπῆντα πάραυτα τὴν ἡκονισμένην αἰχ-
μὴν τοῦ σιδήρου.

— Εὐμρὸς!

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ στρατιώτης λάβῃ καιρὸν
καὶ κατενέγκῃ τὸ πρῶτον πλήγμα, στιβαρὰ
χεῖρ ἀπέσπασε τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὸ κρούε.

Ὁ ἀστυνόμος ἀφῆκε κραυγὴν ἀγρίας χαρᾶς.

Ὁ Ἰβάν Ἰβάνλιεφ, ὅστις ἐκ τοῦ κρησ-
φυγέτου αὐτοῦ εἶχεν ἀκούσῃ τῆς τρομερᾶς
διαλέξεως, ἤλθεν αὐτὸς οὗτος καὶ παρε-
δόθη εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅπως σώσῃ τὴν μη-
τέρα αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν
νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν πρὸς
τὴν Διευθύνσιν. ἢ νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν τοῖς
κκ ἀνταποκριταῖς ἡμῶν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ